

Ալեքսանդր Ծատուրյան

Ձմեռային գիշեր

Սպիտակ սավանով ծածկվել է գետին,
Դառնաշունչ քամին փշում է կատաղած.
Նայում եմ վերև չի փայլում լուսին.
Մատախուղով է երկինքը պատած:

Նայում եմ շուրջըս վշտալի՛ պատկեր.
Ամեն ինչ ճնշված ձմռան ճանկերում,
Տնքում, հեծում է և խուլ մրմունջներ
Անվերջ հնչում են իմ ականջներում...

Մերթ ես լսում եմ մի դառն հեծեծանք,
Մերթ խորին հառաչ չարատանջ սրտի...
Մերթ իմ ականջին զարնվում են արագ
Լաց, կոծի ձայներ անմեղ գոհերի...

Ճնշում է սիրտս... Եվ ահա՛ հանկարծ
Ինձ պաշարում են դառնալից մտքեր...
Եվ ի՛նչ եմ տեսնում աչքիս նկարված,
Օ՛, տե՛ր իմ, որքա՛ն տխուր պատկերներ...

Ահա՛ մերկանդամ, հարստահարված
Մի ծեր մուրացկան՝ գուրկ օթևանից
Ծանր տնքում է ձյունի մեջ թաղված,

Եվ աղի արցունք թափում աչքերից:

Ահա՛ մի այլ տեղ. մի խուլ անկյունում
Կիսամերկ որբը խեղճ, անտիրակա՛ն,
Ցրտից փետացած «վա՛յ մա՛յր» է կանչում
Եվ դողում, որպես տերևը աշնան:

Ահա՛ գետնափոր, մութ կացարանում.
Ուր օդն է խոնավ, սառը, մահաշունչ.
Քաղցած ու անտեր հեծում է մահճում
Մայրը որդոց հետ հիվա՛նդ, կիսաշո՛ւնչ...

Եվ չկա անկյուն, ուր հանգիստ տիրեր,
Ամեն տեղ տանջա՛նք, ամեն տեղ սո՛ւգ, լա՛ց,
Ամեն տեղ անգութ աշխարհի գոհեր,
Չար մարդկությունից ճնշված, հալածված...

1887, 2 փետրվարի